

POMBA MIMOSA

Poema de Herminia Fariña (web 107)

Rafael Dovalo López

♩ = 95

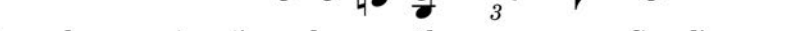
Cm Fm Ab G7 %Cm Bb7 Eb Bb7 Eb
 Pom-bi-ñami-mosapom-bi-ñasinfel

Pom-bi-ñami-mosapom-bi-ñasinfel

To Coda

5

c'arru-laspormin i'aru-lasporél Pom-bi-ñami-mosa pom-bi-ñasinfel

9

c'arrulaspormin i'arrulas por él. Cand'auroranazatras

Cand'au-ro-naz-atras

13

B $\flat$ 7 E $\flat$ A $\flat$ Fm B $\flat$ 7 E $\flat$ A $\flat$ Fm

dopi-ñeiral xanonm'asdeve-reña fon-tela-var asmi-ñasmeixelas

dopi-ñeiral xanonm'asdeve-rena fon-tela-var asmi-ñasmei-xe-las

ar asmi-ñasmei-xe-las

17

da côrdas ma-záns. Xanon a-ni-ña-reina hor - ta que

da cõrdas ma-záns.

Xanon a-ni-ña-reina hor - ta que

21 Fm Bb7 Eb G7 Eb Cm Ab
pretodaigrexaestá ond'a iagu'are-mui - ña onde

pre-todai-gre-xaest-á

on-d'a ia-gu'a-re-mu-i - ña onde

25 Fm G7 Ab Bb7 Eb G7

fung'ovenda-val onde can-tan os pa-xa - ros ondhai

fun-g'oven-da-val

onde can-tan os pa-xa - ros

ondhai

29 G7 Cm G7 Cm Eb Fm
gai-ta ia la-lás que te-ño a mar guexos que te-ño pesar

33 G7 Eb Cm Ab G7
pom-bi-ña li-xeira mi - ña pom-bair-mán que crúza-lo espazo en a-brind'as

37 Cm Fm G7 Cm Fm Ab G7 Cm
ás. Dille o meu a mor que mo

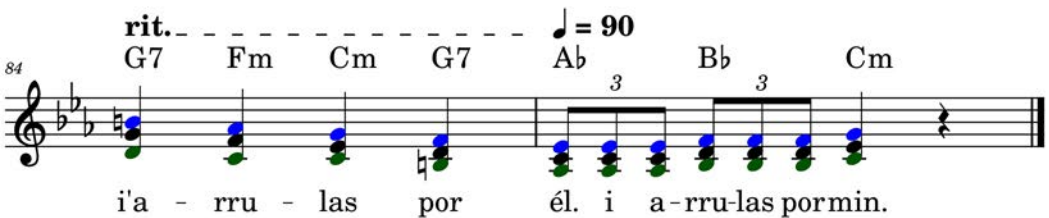
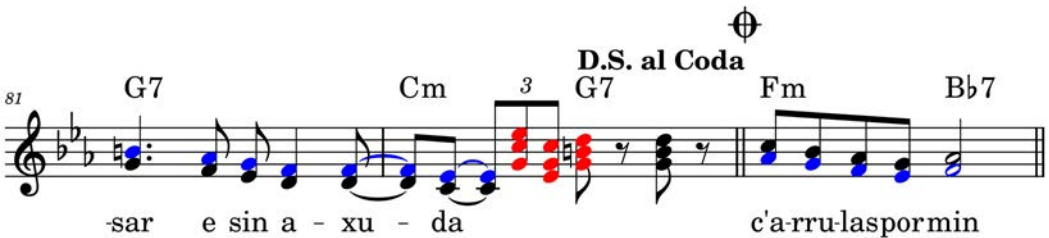
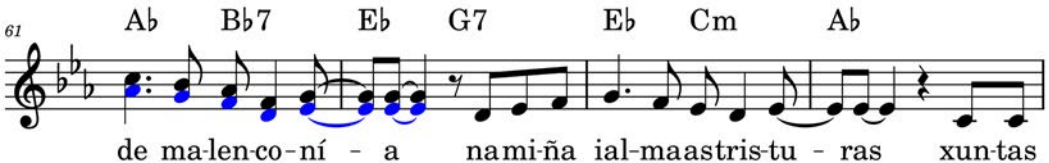
41 Eb Ab Bb7 Eb Cm G7
rro sin o tor-na pa-ra-cá dille que te-ño na ia l

45 Fm G7 Cm Fm G7 Cm
- ma un tre-bón des oe-dá Zo a o ven-to no pi-nal

49 Eb C7 Fm Bb7
so-pr'o mar em-bra-ve-ci - do la-dran os cans no co-rral

53 Eb G7 Cm Fm G7
i'o meu co-ra-zón fe-ri - do. xe-met-a-mén-c'ose u mal a -

57 Eb G7 Cm Fm G7 Bb7 Eb
-do - e-ci-do Al-de-a xa es-tá a ses-cu - ras che-ia

POMBA MIMOSA (poema de Herminia Fariña)

Pombiña mimosa
pombiña sin fel
c'arrulas por min
i-arrulas por él. (bis)

Cand'aurora naza
tras do piñeiral
xa non m'as de vere
na fonte lavar
as miñas meixelas
da côr das mazáns.

Xa non aniñaréi na horta
que preto da igrexa está,
ond'a iauga arremuiña,
onde funga o vendaval,
onde cantan os paxaros,
ond'ai gaita i-alalás.

¡Que teño amarguexos!
¡Que teño pesar!
Pombiña lixeira,
miña pomba irmán
que crúza-lo espazo
en abrind'as ás.

Dille o meu amor que morro
sin non torna par'a cá;
¡dille que teño na i-alma
un trebón de soedá!

Zoa o vento no pinal,
sopra o mar embravecido,
ladran os cans no corral,
i-o meu corazón ferido
xeme tamén c'o seu mal
adoecido.

A'ldea xa está as escuras
cheia de malenconía
na miña i-alma as tristuras
xuntas loitan a porfía
sin que miga de dozuras
haixa n'esta noite fría.

A néboa emborrallantada
desfaise en chouva miuda,
namentras qu'esnaquizada
a miña i-alma xa muda,
dormes'a probe coitada
de pesar e sin axuda.

i-arrulas por min